

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire kissing in a garden. The man is wearing a dark suit and the woman is wearing a blue strapless dress. They are standing in front of a large, multi-story house with a red roof and many windows. There are trees and bushes in the background. In the foreground, there is a small table with two glasses of champagne and a chair.

Sharon Kendricková
Zamilovaný
vévoda

 HARLEQUIN®
TM

SHARON KENDRICKOVÁ

ZAMILOVANÝ
VÉVODA

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

už víckrát jsme si povídali o tom, jak klasické pohádky – v té či oné podobě známé po celém světě – tvoří jakýsi „myšlenkový základ“ příběhů, které Vám přináším. A že nejoblíbenější je pohádka o popelce. Skromné a nevybojné dívce, kterou si najde skvělý princ. Není divu, pohádky jsme v určitou etapu svých životů měli rádi všichni, tak proč ne?

Musím se Vám ale přiznat, že snad ještě radši mám ty příběhy, kde hrdinka nesedí v koutě a nečeká až ji najdou. Příběhy o samostatných a silných ženách, které si dokáží prosadit to, co samy chtějí, to, po čem touží. A když je to někdy navzdory jejich protějškům – nevadí. Vždyť oni časem přijdou na to, že je to dobré i pro ně...!

Přesně takové rysy má povídka To opravdu nečekala!, v níž Clare odmítne „srazit kufry“ před svým skorošvagrem, takže ten se pak jenom diví tomu, co se v té tiché dívce skrývalo. Stejně tak Bess (Čas odchodů, čas návratů) dokáže odejít z manželství s bohatým mužem..., který se také pak už jenom diví. Geraldine (Španělova překvapivá manželka) se zase dokáže jinému takovému „pánovi tvorstva“ postavit a zmařit jeho plány. A podobné rysy mají i hrdinky zbývajících tří příběhů v edicích Sladký život a Sladký život Duo.

Takže já jsem spokojený!

A doufám, že Vy budete taky.

... s láskou

Váš Harlequin

Sharon Kendricková

**ZAMILOVANÝ
VÉVODA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Back in the Headlines

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2012

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2012 by Sharon Kendrick
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Zamilovaný vévoda: 2014 by Harlequin Polska sp.
z o.o.)

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1434-9 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1435-6 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1436-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Byl to ten nejpustlejší noční klub, v jakém kdy byl. Titus Alexander se znechuceně oťrásl odporem. Snažil se nevnímat kradmé zvědavé pohledy, které přitahoval jeho aristokratický vzhled, a pokusil se na rozvrzané židli pohodlněji rozložit svou urostlou tělesnou schránku. Pak se zachmuřeně rozhlédl kolem.

Hosty klubu byli lidé, kterým by se za tmy každý slušný člověk zdaleka vyhnul, a číšnice na sobě měly uniformy, jež by mohly být sexy, kdyby ovšem jejich nositelky neměly v průměru tak patnáct kilo navíc. Když mu jedna z nich pokládala na stolec koktejl, kterého se nehodlal ani dotknout, nebezpečně blízko před očima se mu zatřásl její mohutné prsy. Titus ztuhl, ale hned se vzpamatoval. Toho večera si už poněkolkáté položil otázku, kdo může dobrovolně pracovat v takovém pajzlu. Odpověď však znovu nenašel.

Opřel se, zadíval se na jeviště a připomněl si, že sem nepřišel proto, aby kritizoval, nýbrž že se tu ocitl kvůli jisté ženě. Ženě, která...

Jeho neveselé myšlenky zarazil hráč piana, jemuž se ze svého nástroje podařilo vykouzlit pár plechových zvuků, které vzdáleně připomínaly fanfáru. Poté zazněl do sálu huhlavý hlas konferenciéra.

„Dámy a zvláště pak pánové! Dnes večer mám tu čest vám představit zpívající legendu. Ženu, která svými hity prorazila v několika zemích světa. Zpěvačku, jež se svou skupinou Lollipops – Cukrátky – poznala slávu, o níž mnozí z nás jen sní. Stýkala se s mnoha vlivnými lidmi – ale dnes patří jen vám. Proto nešetřete potleskem pro krásnou a talentovanou... slečnu Roxanne... Carmichaelovou!“

Konferenciérův výkon byl odměněn chabým a sporadickým potleskem, k němuž se krátce připojil i Titus. Sledoval, jak na pódium vplula hvězda večera, a okamžitě pocítil, jak mu tělo nepřírozeně zka-menělo.

Roxanne Carmichaelová.

Titus pátravě přimhouřil oči. Je to vážně ona?

Slyšel a četl o té ženě hodně. Dívala se mu svůdnými kočičíma očima přímo do těch jeho z prvních stránek starých časopisů. Měla štíhlé tělo, které v průběhu let propagovalo všechno od diamantů až po trenčkoty. Zhmotňovala všechno, co on nenáviděl, se svou vyzývavou krásou a zvláště pak nekončnou řadou milenců. Měl totiž na sexuální volnost dvojí metr, jako ostatně všichni z jeho třídy. Netušil, co vlastně čekal, až ji poprvé uvidí, ale rozhodně to nebylo nepříjemné svírání v útrokách, které cítil právě teď. Až příliš nápadně mu připomínalo plíživě se vtírající chtíč, a Titus prostě nedokázal pochopit proč.

Snad to bylo proto, že ta žena na jevišti ničím nepřipomínala provokativní stvoření, které před lety přívalem ovládlo světové žebříčky hitparád. Tehdy nosila úmyslně potrhané punčochy pod kratičkou sukénkou školní uniformy a v puse jí věčně vězelo

lízátka, které dalo jméno její skupině. Spolu s rostoucím úspěchem se prodlužovala i délka sukní a lízátko se stala minulostí. V představách široké veřejnosti však skupina byla stále těmi sexy zkaženými dívkami, o které by hodný chlapec neměl zavadit ani pohledem. A Roxanne Carmichaelová své pověsti divoženky každopádně dělala čest.

Titus ji sjel pozorným pohledem. Těch pár let jí rozhodně nepřidalo na váze. Kromě plných nader, o nichž Titus zapochyboval, jestli jsou pravá, neměla nikde ani kilo navíc. Vypadala snad až dojemně hubená. Lícni kosti měla z výrazně tmavými stíny a z tváře jí ostře vystupovala čelist. Bez tučného kontu, které jí dříve zajišťovalo bezchybný zevnějšek, jí teď vlasy místo náročného účesu a hry odstínů od medového po bronzový splývaly volně po ramenou a měly svou původní špinavě blond barvu.

Oči měla stále neuvěřitelně modré a rty vypadaly tak úžasně, že by kvůli nim byl každý mužský schopný spáchat zločin. Oblečená byla do sepraných džinsů a nemoderní halenky s flitry, ale nesla se s přirozenou grácií. Titus však zaznamenal, že vypadala unaveně, snad až vyčerpaně. Jako někdo, kdo příliš viděl a věděl. Zpěvačka vzala mikrofon a přidržela si ho blízko rtů.

„Ahoj, všichni.“ Přejela očima sál a zachvěly se jí přitom řasy. „Jmenuju se Roxy Carmichaelová a dnes večer jsem přišla, abych vás bavila.“

„Mě můžeš bavit kdykoliv, Roxy!“ zaječel ze zadní části sálu mužský hlas a kdosi se zasmál.

Roxy zaváhala. Titovi se na okamžik zazdalo, jako by přemýšlela, jestli nemá odejít. Vypadala v tu chvíli až zranitelně. Jako by se na jeviště dostala omylem

a nevěděla, co má dělat. Pak však otevřela pusu a začala zpívat. Jakmile Titus uslyšel první jásavé tóny, zmocnilo se ho rozechvělé vzrušení. Pohodlně se opřel a zaposlouchal se do melodie, které vydávalo její štíhlé hrdlo. Měla nádherný hlas. Titus s údivem seznal, že její pověst výtečné zpěvačky je založená na skutečném talentu. Nemohl odtrhnout oči od jejích boků, které se svůdně kolébaly do rytmu hudby.

Roxy zpívala o lásce a zklamání. Jednu chvíli hodila hlavou prudce nazad, jakoby v němé extázi, a Titus znovu pocítil známé svírání v rozkroku. Dozněla poslední píseň a Roxyin hlas zmlkl tichým povzdechem. Okouzlený Titus se jen s námahou vzpamatovával. Dalo mu práci uvědomit si, kde a proč tu je. Zaplašil představu rudých rtů, z nichž ještě před chvílí vycházely tak sladké tóny, jak ho vášnivě líbají po celém těle, a narovnal se. Opakoval si, co za ženu je Roxy Carmichaelová. Bezohledná, sobecká, chamtivá, lpící na bohatství tak, že je schopná odloučit jiné ženě manžela.

Roxy prudce otevřela oči. Měla v nich výraz, jako by se i ona probudila z krásného snu a byla překvapená, kde se nachází. Odměnou za její překrásný zpěv jí byl slabý potlesk. Roxy se krátce uklonila a než se Titus nadál, byla pryč.

Pianista se kymácivou chůzí vydal k baru, zaprášená sametová opona šla dolů a Titus vstal. Oblékl si kabát a najednou mu připadalo, jako by se tímto místem pošpinil. Cítil, že se mu zatuchlé dusno místnosti dere pod oblek a snaží se mu dostat na holou kůži. Spěšně vyšel z budovy, a když ho venku udeřil do nosu svěží chladný vzduch, ulehčeně vydechl. Obešel dům a zamířil k zadnímu vchodu.

Tam hlasitě zaklepal na dveře. Otevřít mu přišla silná žena středního věku. Přejela ho očima s příliš těžkými víčky a zeptala se: „Přejete si?“

„Přišel jsem za Roxy Carmichaelovou,“ odpověděl Titus tiše.

„Víte o vás?“ otázala se přísně žena.

Titus zavrtěl hlavou. „Neřekl bych.“

Ženin plný obličej s odulými tvářemi se nespokojeně nakabonil. „Jste snad od novin?“

Titus zkřivil rty do zatrpklého úsměvu. *Vypadám tak snad?* podivil se v duchu. *To se na mém zevnějšku neoddráží můj starodávný původ?* Zatvářil se kysele a opět zavrtěl hlavou. „Rozhodně nikoliv,“ odtušil dotčeně. „Nejsem od novin.“

„V takovém případě Roxy nikoho nepřijímá,“ prohlásila žena dutě.

„Víte to jistě?“ Titus vytáhl z náprsní kapsy saka koženou peněženku, odlepil ze svazku jednu z bankovek a vsunul ji ženě do dlaně. „Třeba změní názor,“ poznamenal. „Nezašla byste se jí zeptat...?“

Žena zaváhala. Chvilí přemýšlela, ale pak bankovku rychle strčila do kapsy šatů a řekla: „Nic vám ale neslibuju.“ Pohozením hlavy naznačila, aby ji Titus následoval, a vešla dovnitř.

Titus šel za ní. Pečlivě za sebou zavřel dveře a pohltilo ho přitímí, které panovalo za nasvíceným jevištěm. Věděl, že by mohl počkat do rána, a sdělit Roxanne Carmichaelové tu šokující zprávu za světla a u sebe, ve svém domě. Nevydržel však čekat. Krev se v něm vařila divokým klokotem a Titus to chtěl skoncovat hned. Navíc nebyl vůbec trpělivý – a teď, když získal kontrolu nad rodinným majetkem, to už vůbec neměl zapotřebí.

Žena v květovaných šatech se zastavila a zaťukala na dveře od šatny.

„Kdo je to?“ zavolal lehce zastřený hlas. Titus okamžitě poznal, že patří Roxy Carmichaelové. Na těle mu naskočila husí kůže. Zase ten chtíč! Jeho průvodkyně pootevřela dveře a proud světla se z nich vyvalil na temnou chodbu. Titus zůstával schovaný v jejích stínech a čekal.

„Margaret,“ odpověděla žena a zašátrala rukou v kapse, jako by se ujišťovala, že tam bankovka od Tita stále je.

Roxy seděla na otáčecí židli před zrcadlem a stírala si poslední zbytky nechutného jevištního mejkapu. Obrátila se k příchozí a snažila se na obličej nasadit netečnou masku. Nechtěla ani před Margaret vypadat zdrceně. Bylo jí mizerně. Neznala nic horšího, než zpívat před poloprázdným sálem netečnému a opilému publiku. Klub Kit-Kat byl na pokraji úpadku a Roxy věděla, že ani její zpěv nepřilákal více hostů. Zrovna ráno jí manažer vyhrožoval, že pokud v tomto směru nebude úspěšná, vyhodí ji.

Stokrát si říkala, že si to nesmí brát osobně, že to v hudební branži prostě takhle chodí. Opakovala si, že by měla být vděčná za to, že si úspěchů užila do sytosti na začátku své kariéry. Byla však k smrti utahaná. Cítila se prázdná a vyhořelá. V krku se jí usadil knedlík, kterého se nemohla zbavit.

Potlačila zívnutí a pohlédla na nevkusně oblečenou ženu ve dveřích. V obličejí měla výraz plný očekávání. Roxanne na rtech vykouzila nucený úsměv. „Co se děje, Margaret?“ zeptala se.

„Přišel za vámi nějaký pán. Rád by se s vámi seznámil.“

Pán? Roxanne položila vlhký kousek vaty na toaletní stolek a hořce se usmála. Kdysi se u dveří její šatny tlačily tisíce lidí, ale teď? Tehdy to byli muži, kteří se s ní toužili vyspat, dívky, které k ní z jí neznámého důvodu obdivně vzhlížely a úporně se dožadovaly autogramu. Aby ji neudupali, museli je na uzdě držet hordy lidí z ochranky. Ty dny však byly už dávno minulostí. Roxy napadlo, jestli se tu snad náhodou zase neobjevil otec s dalším „úžasným a zaručeným“ plánem na její comeback. Znechuceně sevřela rty. Pokud by se o to vůbec ještě někdy pokusila, jeho by do toho určitě nezatáhla. Tím si byla Roxanne naprosto jistá. Vybavila si vytrvale klesající množství lidí v publiku i stále zatuchlejší sály, v nichž zpívala, a sevřelo se jí bolestně srdce. Bylo jí jasné, že dříve nebo později se bude muset vážně zamyslet nad svou budoucností a zeptat se sebe samé, jak dlouho ten neúspěch ještě hodlá tolerovat.

„Řekl, jak se jmenuje?“ otázala se obezřele. „Je to někdo od novin?“

Žena u dveří pokrčila rameny. „Tvrdí, že ne,“ odtušila. „A ani jako novinář nevypadá. Je totiž...“ Margaret významně ztlumila hlas. „... až nápadně hezký.“

Roxanne se znechuceně otřásla. Napadlo ji, že existuje ještě horší možnost než novinář, který s ní chce udělat interview o jejím pádu z výsluní. Vidina neznámého muže, kterému připadala ještě dost atraktivní na to, aby se s ní pokoušel vyspat. Rezolutně zavrtěla hlavou. „Nemám zájem o hezouny, Margaret,“ pronesla unaveně.

„A navíc je bohatý,“ zamumlala Margaret jako nějaká kuplířka.

Roxy ztuhla. V mysli jí okamžitě vytanul její dávný sen, který sice sama považovala za bláznivý, avšak to jí samozřejmě nebránilo v tom, aby se mu občas s rozkoší neodдалa. Snila o tom, že mezi netečnými lidmi v publiku bude jednou náhodou sedět bohatý impresáριο, který se zamiluje do jejího hlasu a bude ji sponzorovat. V jejích bláhových představách to byl znalec, který v ní okamžitě rozpozná neutuchající talent, jež nesmí nechat zahálet. Říkala si, že se snad úplně zbláznila, ale přesto se rozhodla, že ze sebe vydá všechn svůj zbývající šarm. Co kdyby náhodou...

Uhladila si vlasy a pronesla sladkým hlasem: „Tak proč ho nepozveš dál?“

Titus slyšel každické slovo, a ačkoliv si už dříve říkal, že ho u téhle ženy už nic nemůže překvapit, výraz tváře mu ztvrdl v nepřístupnou masku. Přece jen nečekal, že bude tak chladně vypočítavá. Tajně doufal, že ho Roxanne jako nečekaného návštěvníka hrdě odmítne a zachová si tvář. Teď byl krajně otrávený její chamtivostí. Stačila jediná zmínka o penězích a padlá zpěvačka se celá roztrásla dychtivostí. Připomněl si, že mnohé ženy se za peníze prodávají a že Roxanne je prostě jen jedna z nich, ale pocitu hnusu ho to nezbavilo. Napřímil se a rázně postoupil vpřed.

„Můžete jít dál...“ začala Margaret, ale Titus ji neposlouchal. Vhrnul se dovnitř jako velká voda a v maličké šatně ho najednou bylo plno.

Roxy na něj ze své židle překvapeně vykulila oči. Titus se nad ní tyčil jako stožár a jí připadalo, že se v místnosti náhle nedalo dýchat. Zatočila se jí z toho hlava. Z Tita vyzařovala tichá a mocná síla, která

dávala jasně tušit, že jí není radno odporovat. Roxy kromě slabosti cítila také cosi, o čem si myslela, že to už dávno zapoměla. Její pohled se střetl s Titovými ledovými očima a Roxy byla náhle jako omámená.

Tělo jí zachvátila prudká a silná touha. Polkla a v duchu zabědovala. Žádost bylo to poslední, co potřebovala. Sžírala ji a páčila v jejích žilách jako plamen. V pudu sebezáchovy jí mysl poručila, aby od toho neznámého muže okamžitě prchla co nejdál. Zatoužila běžet pryč od jeho jasných šedých očí, kterými se do ní propaloval jako dvěma plamenometry. Srdce jí v hrudi zběsile tančilo. „Nepamatuju se, že bych vás žádala, abyste zavřel dveře,“ podotkla ostře.

Titus na ni pohrdavě shlédl. Všiml si, jak jeho protějšku potemněly oči a škodolibě se pousmál. Pomyšlel si, že se to dalo čekat. Věděl, co má na skladě, a když chtěl, uměl toho výtečně využít. Ženy mu padaly k nohám jako mouchy, omámené oslnivým světlem jeho osobního kouzla. „Možná se vám nebude líbit, co vám chci říct, a pak určitě nebudete stát o to, aby to slyšel celý klub,“ podotkl tiše.

Roxy se mu chystala odseknout, že se žádných výhružek nebojí, tím spíš od lidí, které vůbec nezná, ale z hrdla jí nevyšel ani hlásek. Připadala si jako omráčená. Netušila, jestli to způsobil mužův vzhled či chování, nebo možná jeho zvláštní příjemný přízvuk, kterým se řadil mezi šlechtu, ale slova jí zamrzla na jazyku. Marně se od něj pokoušela odvrátit pohled, zbytečně poroučela hlavě, aby se sklonila níž, aby se na něj nemusela dívat.

Musel měřit skoro metr devadesát, ale způsob, jakým se držel, ho dělal ještě vyšším. Byl oblečený do tmavého kašmírového kabátu, který působil velmi

elegantně a vkusně, a Roxy si pomyslela, že ještě nikdy neviděla nikoho, kdo by vyhlížel tak autoritativně a vynikal tak silným charismatem.

Měl báječnou postavu a drahý oděv uměl nosit s grácií, která jeho úžasně stavěné tělo ještě zvýrazňovala. Nejlepší však byl jeho zajímavý obličej. Ostře řezané rysy byly vyvážené smyslnými rty a vysoké lícní kosti vypadaly, jako by je svým dlátem vytesal nějaký náramně smělý sochař, a rozhlížel se kolem sebe očima, které okolí dávaly najevo, že jejich majiteli patří celý svět. Vlasy se pyšnily sytou žlutohnědou barvou opálené mědi. Navíc se neznámý pohyboval s lehkostí predátora, který nic neponechá náhodě.

Ačkoliv jí srdce bilo na poplach, nedala na sobě Roxy nic znát. Nebyla ve vztazích s muži žádná začátečnice a dobře věděla, že si musí dávat pozor. Už dávno se naučila, že citová hnutí je nejlepší raději skrývat a srdce že se nenosí na dlani. Podle jejích zkušeností byli muži všichni stejní. Do jednoho a bez výjimky. Šlo jim jen o jedno – a jakmile toho dosáhli, ztratili zájem. Roxy nemínila ztratit hlavu jen proto, že se v její šatně zjevil muž, který vypadal jako nějaký zazobaný hrabě.

Schválně se k němu otočila zády a nevzrušeně si začala kouskem vaty stírat ze rtů šarlatovou červeň. Pochopila, že neznámý není žádný impresáριο a že ji nepřišel zachránit, nýbrž vyhrožovat. „Není náhodou nezdvořilé vtrhnout jen tak do dámské šatny a ani se nepředstavit?“

Tita její chování poněkud vyvedlo z míry. Nebyl zvyklý, aby se k němu ženy obracely zadní částí těla, zvláště poté, co ho před tím hltaly očima.

Nespokojeně se zamračil. „Jmenuju se Titus Alexander,“ oznámil a pozorně přitom sledoval odraz Roxyina obličej v zrcadle, jestli se na něm neobjeví náznak poznání. Roxyin výraz se však nezměnil. Netečně se odličovala a špulila rty a Tita najednou napadlo, jaké by to bylo, kdyby se ho ta ústa dotýkala po těle. Pomyslel si, že když před mikrofonem dokázala takové zázraky, co by teprve uměla při milování, a krátce se zasníl.

„Co pro vás můžu udělat, pane Alexandře?“ otázala se Roxy znuděně.

Titus se odmítl zdržovat upozorněním, že ho špatně oslovila. Zkušenost ho totiž naučila, že je to tak lepší. Bylo pro něj výhodnější nechat protějšek tápat co nejdéle, a obzvlášť to platilo v případech, v nichž se jednalo o ženy.

„Chci s vámi mluvit,“ odpověděl.

„Tak mluvte,“ pobídla ho úsečně Roxy.

Titus svařtil obočí. „Byl bych rád, kdybyste se ke mně otočila čelem.“

Roxy mu v zrcadle pevně pohlédla do očí. „A proč?“

Protože vaše oči jsou tak neuvěřitelně modré, že bych je chtěl vidět zblízka, napadlo Tita mimoděk, ale ovládl se. V obličejí se mu nepohnul ani sval. Připomněl si, že Roxanne je padlá hvězda, která má období slávy dávno za sebou, navíc bezohledná a chtivá peněz, a on že za ní přišel proto, aby ji konfrontoval. „Řekněte si třeba, že jsem nechutně staromódní, ale já vážně nechci mluvit k vašim žádům,“ zavrčel netrpklivě.

Roxy si setřela poslední zbytky červeně, kterou už léta na jevišti používala, a pomalu se k němu otočila.

„Takže teď už jste spokojený?“ zeptala se sarkasticky.

Titus pocítil v rozkroku nepříjemný tlak a na chvíli upřímně zalitoval, že nebyl raději zticha. Jeho pozornost totiž okamžitě upoutala její nádherná prsa. Vyzývavě jí tlačila do flitrované halenky, jako by prosila o to, aby se jich dotkl. Měl co dělat, aby od nich odtrhl zrak a pozvedl ho k jejím jasným očím, které si ho chladně měřily. „Znáte se s Martinem Murrayem,“ podotkl. „Je to tak?“

Roxy nedbale pokrčila rameny. „Já znám lidi...,“ odtušila nezúčastněně.

„Jenže právě jeho znáte až moc dobře,“ pokračoval Titus.

Roxy správně zachytila jeho obviňující tón, ale záměrně na něj nereagovala. Nehodlala se nechat vyprovokovat. Necítila potřebu obhajovat se před nějakým bohatým a privilegovaným mužským, který si drze napochoduje k ní do šatny a chystá si kázání. „To není vaše věc,“ odsekla.

„Náhodou je,“ odporoval Titus.

Roxy hodila poslední kousek vlhké vaty do odpadkového koše a postavila se. Při tom si uvědomila, že má stále na nohou lodičky s vysokými podpatky, které nosila výhradně na jevišti. „Podívejte se,“ řekla. „Je pozdě, já jsem unavená a chci jít domů. Takže mi rovnou vysypte, proč jste přišel a co vlastně ode mě chcete. Jak si to vůbec představujete, vtrhnout mi sem a... a soudit mě?“

„Třeba na to mám právo,“ odsekl Titus. „Ilegálně totiž obýváte jeden z mých bytů.“

Roxy nakrčila nos, ale cosi v Titově výrazu způsobilo, že jí začalo zběsile tlouct srdce.

„Nemluvte nesmysly,“ ohradila se. „V životě jsem vás neviděla. A rozhodně nejste ten, kdo mi pronajímá byt.“

„Myslíte?“ opáčil Titus kousavě.

„Nemyslím. Vím to. Dobře svého domácího znám.“

„Ale bydlíte přece v bytě, který je v posledním patře toho velkého domu na Notting Hill Gate, nebo ne?“

Roxy se zarazila, ale nedala na sobě nic znát. Nebylo jí jasné, jak to mohl ten vetřelec vědět. Přepadla jí divná předtucha, ale ovládla se. „Snad jste mě nešpehoval?“ zeptala se vyzývavě.

Titus se nepříjemně zasmál. „To tedy stěží, zlatíčko. Vypadám snad jako někdo, kdo má zapotřebí honit se za ženskými? A pak, jen se na sebe podívejte! Proč bych měl špehovat nějakou podřadnou zpěvačku, která je na tom tak bídě, že se neštítí zpívat v pajzlech, jako je tento?“

Roxy jeho poznámka zabořila, ale její tvář zůstávala kamenně netečná. Věděla, že ten neurvalec má pravdu, jenže – co mu bylo do toho? Vrhla na něj ledový pohled a zeptala se provokativně: „A jak tedy víte, kde bydlím?“

„Už jsem vám to řekl,“ odpověděl Titus klidně. „Ten byt mi patří... Vlastně mi patří celý dům,“ dodal.

Roxy najednou cítila na zpoceně šíji těžkou váhu svých hustých vlasů. Ještě se po představení nestačila ani utřít. „Ne,“ zakrákala. „To není pravda. Ten dům patří Martinovi.“

„To vám řekl on?“ tázal se Titus naprosto zbytečně. Bylo to jasné. „Předstíral snad, že je úžasně bohatý,

aby vás snáz dostal do postele?“ Podrážděně ztlumil hlas. „Copak vám to nepřipadalo divné? Nenapadlo vás, že lže? Protože tak to obyčejně ženatí muži dělají, víte? Lžou manželkám a lžou milenkám... Manželkám to samozřejmě obvykle vadí, protože myslí na rodinu, ale co se týče milenek... těm je to jedno. Považují to za nutnou součást hry. A tak to přehlížejí, stejně jako přehlížejí všechno ostatní.“ Titus se zabořil opovržlivým pohledem do jejího a neúprosně pokračoval. „Podle mých zkušeností jsou ženské, které kradou druhým ženám manžele, naprosto bez skrupulí a bez morálky.“

Roxy si nacpala ruce do kapes, aby si Titus nevšiml, jak se jí třesou. Statečně zavrtěla hlavou. „Žádného manžela jsem nikomu neukradla!“ bránila se.

„Ne?“ Titovo obočí nesouhlasně vyletělo nahoru k hustým žlutohnědým vlasům. „Chcete snad tvrdit, že vám jen tak, pro vaše krásné oči, zařídil hnízdečko lásky?“

„Ale tak to přece není!“ zvolala Roxy dotčeně.

„Aby bylo jasno,“ zahučel Titus, „mě vůbec nezajímá, jak to podle vás je! Já jen vím, že vám jeden z mých zaměstnanců nelegálně pronajímá byt, který patří mně! Budete se muset okamžitě vystěhovat.“

„Váš... zaměstnanec?“ opakovala Roxy nevěřičně a usilovně přemýšlela, jestli se Martin Murray o Titovi někdy nezmínil. Nevzpomněla si na nic. „Nikdy jsem o vás neslyšela, pane Alexandře,“ řekla. „Pro mě za mě můžete být úplný fantasta.“

„Tak to si myslíte?“ opáčil Titus. „Pak vás možná přesvědčí tohle.“ Titus vytáhl z kapsy kašmírového kabátu vizitku a podržel ji před Roxyinými očima.

Roxy neochotně vytáhla ruce z kapes a váhavě si ji

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Zamilovaný vévoda**.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.